

Tablou autumnal

Felix

Pe şevalet e pânza încă goală
Dar toamna-şi varsă marea de culoare
Din lan, din pom, din crâng, din iaz, din floare
Şi toate prind pe pânză rânduială.

Imaginea se-ncarcă, prinde viaţă,
Din tinda toamnei se porneşte vântul
Spre porumbiştea deşelând pământul
Şi spre mătasea verde din fâneată.

De rodul greu din ram scâncesc proptele
Sub mărul plin de râsete rotunde,
Iar dinspre piersici simţi cum te pătrunde
Belşugul galben până la plăsele.

E grea povara dulce din livadă
Cum şi în cucuruz cu greu apasă,
Şi peste tot, când seara-ncet se lasă,
Se-nchide-a mulţumirii acoladă.

Pe pânză-i rodul plin al unei toamne,
Iar şevaletul tace a uimire;
Privesc tabloul plin de mulţumire
Dar să-l semnez nu pot, semnează-l, Doamne!

Căci doar a Ta e din vecii rodirea
Chiar dacă noi mai scrijelim pe glie,
De-aceea pun pe pânza caldă, vie,
În loc de semnătură...mulţumirea!

Simion Felix Marţian